

Odruch Moro – jego znaczenie i profil dziecka z niewygaszonym odruchem

Pojawia się w 9 tygodniu życia płodowego.

Przy urodzeniu jest w pełni obecny.

Wygasa w 2-4 miesiącu życia.

Wywołują go następujące czynniki:

1. nagły niespodziewany bodziec,
2. stymulacja błędnika poprzez zmianę pozycji głowy/ bodziec przedsionkowy/,
3. hałas / bodziec słuchowy/,
4. nagły ruch lub zmiana światła / bodziec wzrokowy/,
5. ból, zmiana temperatury albo za gwałtowne ruchy drugiej osoby / bodziec dotykowy/.

Fizyczne reakcje na odruch Moro:

1. nagłe pobudzenie,
2. szybkie wdechy, chwilowe zamarcie albo zdumienie, wydech i często krzyk,
3. uaktywnienie reakcji walki lub ucieczki , które powodują automatyczne powiadomienie współczulnego układu nerwowego wyniku czego następuje:
 - uwolnienie adrenaliny i kortyzolu / hormonów stresu/,
 - przyspieszenie oddychania / hiperwentylacja/
 - przyspieszenie bicia serca,
 - wzrost ciśnienia krwi,
 - zaczerwienienie skóry
4. możliwe są także wybuchy płaczu i gniewu.

Odruch Moro jest instynktowną reakcją na zagrożenie. A polega na nagłym symetrycznym ruchu ramion w górę od ciała. Ramiona rozwierają się , ciało zamiera na chwilę a następnie ramiona obejmują ciało. Pełni rolę mechanizmu przetrwania w pierwszych miesiącach życia. Ma na celu alarmować i przywoływać pomoc.

Jeżeli odruch ten naturalnie nie zostanie wygaszony w 2-4 m. ż. To u dziecka utrzymują się przesadne reakcje na zaskoczenie i przesadne reakcje na niektóre bodźce. Dziecko jest w ciągłym pobudzeniu. Jest na granicy walki lub ucieczki.

Ważne jest to, że odruch Moro oddziałuje na profil emocjonalny dziecka, a nie na konkretne umiejętności.

Dziecko może wykazywać sprzeczne zachowania. Może być wrażliwe, twórcze i otwarte lub skłonne do przesadnych reakcji. Może być dzieckiem bojaźliwym , wycofującym . Trudno nawiązuje kontakty i trudno okazuje uczucia. Albo odwrotnie jest nadmiernie aktywne i agresywne . Łatwo popada w podniecenie . Nie potrafi odczytać mowy ciała innych osób. W obu tych przypadkach ma tendencje do manipulowania innymi ponieważ szuka sposobna odzyskanie kontroli nad własnymi emocjami.

Jak wspomniałam wcześniej ciągle wydzielane są dwa hormony: adrenalina i kortyzol, które normalnie działają przeciwko alergenom i infekcjom. A ponieważ w przypadku niewygaszonego odruchu Moro ciągle „działają”, to tracą swoją funkcję. Dlatego też odporność zostaje upośledzona. Dziecko może łapać każde przeziębienie i jest nadwrażliwe na leki. Może wykazywać nadwrażliwość na niektóre pokarmy czy konserwanty co wpływa na jego zachowanie i koncentrację.

Dziecko z przetrwałym odruchem Moro odbiera świat jako pełen jaskrawych, głośnych i drażniących bodźców.

Jakie są objawy, które rodzic albo nauczyciel może rozpoznać jako oznakę przetrwałego odruchu Moro?

1. problemy związane z układem przedsionkowym, takie jak choroba lokomocyjna, kłopoty z utrzymaniem równowagi i koordynacją, zwłaszcza widoczne podczas gry w piłkę,
2. reakcja strachu na dotyk,
3. problemy z układem okoruchowym i widzeniem, wrażliwość na światło. Łatwo się męczy pod wpływem jaskrawego światła,
4. problem z odbiorem wrażeń słuchowych, nadwrażliwość na określone dźwięki
5. alergie i obniżona odporność
6. niska wytrzymałość
7. niechęć do zmian czy niespodzianek

Możliwe wtórne reakcje to:

1. ciągły niepokój,
2. przesadne reakcje na bodźce,
 - wahania nastrojów – zmienne emocje,
 - napięte mięśnie,
 - problem z przyjmowaniem krytyki,
3. problem z podejmowaniem decyzji,
4. niskie poczucie własnej wartości
 - poczucie zagrożenia,
 - potrzeba „kontrolowania” tego co się dzieje.

Odruch Moro to jedyny odruch pierwotny, który jest związany z każdym ze zmysłów. Jest fundamentem życia. Ułatwia wykonanie pierwszego *wdechu życia*. Powstaje najwcześniej ze wszystkich odruchów pierwotnych niezbędnych do przetrwania w pierwszych miesiącach życia. Ale powinien w odpowiednim momencie przekształcić się w odruch wzdrygnięcia żeby nie blokować prawidłowego rozwoju. Jeżeli tak się nie stanie to ma to dalekosiężne skutki dla dorosłego życia.

Źródło: 1. „Odruchy, uczenie i zachowanie – klucz do umysłu dziecka” - aut. Sally Goddard